

GAUDIUM

AUDITE SILETE

BULLETIN
SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU
GAUDIUM PRAHA

1/2024

Obsah

Editorial MARIE DOLEJŠÍ 2

Jak jsme se se sborem Gaudium Praha ocitli na krok od nebe

ZUZANA ZAJÍCOVÁ 2

Jak jsme bydleli na zámku ZUZANA ZAJÍCOVÁ 7

Pavel Jurkovič MARIE DOLEJŠÍ 10

Jak na mě Pavel Jurkovič křičel ZDENA SOUČKOVÁ 13

Rok české hudby 2024 MARIE DOLEJŠÍ 15

Editorial

MARIE DOLEJŠÍ

Milí čtenáři,

máte před sebou první číslo Audite roku 2024. V příspěvcích jsme se ohlédli za loňskými zážitky z červnového sborového zájezdu na festival Alta Pusteria a z červencového letního soustředění ve Štětkni. Také jsme vzpomněli srpnových nedožitých 90. narozenin nám milého nejen skladatele Pavla Jurkoviče. Na závěr potom malé připomenutí, že rok 2024 je tradičně Rokem české hudby.

Jak jsme se se sborem Gaudium Praha ocitli na krok od nebe

ZUZANA ZAJÍCOVÁ

Možná znáte italský seriál Na krok od nebe. V prvních epizodách hraje Terence Hill, a to je důvod, proč se na takový seriál občas mrknout. Druhým důvodem je nádherná krajina. Před čtrnácti lety jsme tam zpívali na festivalu a letos jsme se na něj zase přihlásili.

Italský festival sborového zpěvu Alta Pusteria má dlouhou tradici, letos v červnu to byl už dvacátý sedmý ročník. Osmdesát osm sborů z celého světa se sjelo, aby pět dnů, od 14. do 18. června, zpívaly v kostele, na náměstí, v sále, pod širým nebem. Celými Dolomity i údolím Pusterie zněly tóny všech řečí světa...

Náš sbor Gaudium Praha vyjel ve středu 14. června v sedm hodin ráno. Cesta byla příjemná. Vezl nás nový řidič Jarda a byla to dobrá volba. Moc příjemný pan řidič a to každý sbor umí ocenit.

Část nás, co zpíváme ve sboru dlouho, věděla, do čeho jedeme a kde budeme pět dní bydlet a zpívat. Trvali jsme na tom, abychom bydleli v hotelu Tre Cime stejně jako před čtrnácti lety, protože nám malý rodinný hotel v údolí pod Tre Cime učaroval a toužili jsme se tam vrátit.

Na rozdíl od festivalového programu v roce 2009 jsme si zvolili trochu míň náročný program. Tehdy jsme se totiž po celodenní cestě rovnou zúčastnili velkého koncertu v krásném Mahlerově sále v městečku Dobbiacco.

Když jsme vystoupili z autobusu u hotelu, bylo nám, jako bychom se vrátili domů. Krása, klid a majestátnost, to všechno jsme měli v sobě celých těch čtrnáct let a teď jsme zase tady... Vzpomínali jsme i na pár kamarádů, co tady tehdy byli a už mezi námi nejsou...

Hned ve čtvrtek ráno po snídani jsme jeli do městečka Sesto. Lanovka nás vyvezla na horu Elmo s nadmořskou výškou 2050 metrů nad mořem, kde jsme se setkali s dvaceti sbory z celého světa, aby na pódiu pod širým nebem každý sbor zazpíval jednu skladbu. My jsme zpívali Heleluyan – indiánský tradičníál v úpravě Jerry Ulricha. Skladba se nesla po celých Dolomitech. Bylo to pro nás krásné zahájení festivalu.

Večer jsme znovu vyrazili do městečka Sesto, abychom tentokrát zpívali v sále s dalšími sbory. Každý sbor měl na svoje vystoupení omezený čas 25 minut. Koncert jsme zakončili všichni společnou skladbou, kterou jsme dostali těsně před koncertem.

V pátek dopoledne jsme měli regulérní zkoušku, abychom se náležitě připravili na odpolední zpívání opět pod širým nebem. Tentokrát nás lanovka vyvezla na horu Baranci z městečka San Candido. Zpívali jsme s několika sbory na malém pódiu u krásné hospůdky. Tohle vystoupení bylo radostné, bavili se nejen posluchači, ale

i my zpěváci. V pátek jsme měli jen tento koncert, proto jsme volný čas věnovali výletům v nádherné oblasti, v níž jsme byli hosty.

Zato sobota byla náročná. Hned po snídani jsme jeli do městečka Sesto, abychom zase zpívali na krásném koncertu v sále. Tentokrát měl každý sbor předvést dvě skladby.

Po koncertu v sále jsme odjeli do městečka San Candido. Odpoledne se všech 88 sborů z celého světa seřadilo na nábřeží, kde jsme se setkali i s ostatními sbory z naší republiky. Setkání bylo moc milé a jak jinak – hned jsme společně zpívali, nejen na seřadišti, ale taky při pochodu průvodem na náměstí.

Na náměstí hrála hudba, řečnilo se, zpívalo. Také jsme všichni zazpívali společné skladby – Sbor Židů a Signore delle cime. Bylo nás určitě slyšet po celých Dolomitech. Po shromáždění sborů jsme spěchali na večeri do hotelu, abychom stihli večerní program, který byl pro nás vyvrcholením festivalu. Měli jsme koncert v nádherném kostele v městečku Dobbiaco. Koncert byl krásný, myslím, že se povedl ostatním sborům i nám tak, jak jsme si představovali.

V neděli jsme se po snídani ještě naposledy prošli kolem našeho krásného hotelu, abychom se rozloučili s velkolepou krásou Dolomit a Pusterie, a pak jsme vyrazili domů do Prahy.

Festival byl krásný a my jsme si to po několika smutných letech s omezeným zpíváním i cestováním opravdu užili.

Jak jsme bydleli na zámku

ZUZANA ZAJÍCOVÁ

Konečně se mi splnil sen. Poznala jsem, jaké to je, bydlet na zámku, a podám vám o tom pravdivou zprávu.

Každé prázdniny se s naším smíšeným sborem Gaudium Praha soustředíme. Tu v horách, tu v maloměstě, tu u jezera. Pokaždé jinde. Když se nám někde líbí, jedeme tam dvakrát po sobě. Není to jen tak, sehnat ubytování pro cca osmdesát až sto lidí, když připočteme i rodinné příslušníky. Nejen ubytování, ale taky prostory na zkoušky, neboť hlavní náplní je zpěv, intenzivní učení nových skladeb a oprašování skladeb zapomenutých.

Letos se naše Maruška, nejlepší hledačka a zařizovatelka prostor pro soustředění, fakt vytáhla. Nalezla a zajistila pro nás zámek!

To není jen tak, protože zámky vesměs patří šlechtě. Ta by se asi těžko nechala ukecat, aby pod zámeckou střechou na týden ubytovala bandu, zpívající od rána do noci.

Maruška objevila zámek ve Štěkni, jenž patří – a teď se podržte – jeptiškám! Ano, majitelkami krásného zámku jsou anglické panny. Tak se jim říká, oficiálně se jmenují Congregatio Jesu. Zámek je jejich domovem, ale zároveň ho pronajímají k tak bohulibým účelům, jakým je kupříkladu naše soustředění.

Malinko jsem se obávala, jak to bude s večery. Přece jenom jeptišky jsou jiný level, než jsme my, veselí a radostní zpěváci, co se dokážeme družít do hluboké noci, a nebojím se napsat, i do rozbřesku. Moje obavy se naštěstí ukázaly být liché. Jeptišky obývají nejvyšší zámecké patro, kam jsme my vkročit nesměli, zato nižší patra jsme mohli využívat dle libosti.

Jednoho červencového dne, konkrétně to byl čtvrtek, jsme se všichni sešli. Ubytování bylo předem vymyšlené, abychom se nezdržovali dohadováním. Co vám budu povídat. Nebydleli jsme v zámeckých honosných pokojích, v prachových peřinách, v postelích

s nebesy, spíš to byly místnosti klášterní. Většina ovšem měla koupelnu a záchod. Všude bylo čisto, jen ty postele... ty byly tvrdé a úzké, tedy aspoň pro mě a moje zádička.

Veškeré prostory jsou na zámku krásně opravené, radost pohledět.

Jeptišek je na zámku jedenáct, ale jen některé se o nás staraly. Malinko jim skřípalo stravování, ale co, nebyli jsme tam na vykrmení, ale na zpívání. Nebudu to rozpitvát, jen poznamenám, že na zámek dosud noha manažera nevkročila, jak trefně poznamenala naše sbormistryně.

První zkoušku jsme měli hned ve čtvrtek večer v nádherném sálu s ohromnou akustikou, jež způsobovala, že náš zpěv byl mnohem krásnější a mluvené slovo prakticky nesrozumitelné.

Zkoušky jsme měli dopoledne, odpoledne a večer, ovšem po obědě jsme si dali pauzu, což mnozí využili ke koupání v Otavě, jiní zase k prozkoumání přilehlých lokalit. A některé naše kamarádky využily volné chvíle k upečení meruňkového koláče pro celý sbor. Z pěti kil mouky! Mňam!

V pátek večer jsme měli po zkoušce večírek. A to my umíme! Raut, při němž oči přecházely nejen nám, ale i jeptiškám. Gratulace oslavencům kulatých narozenin, tentokrát jsme slavili troje. Spočítala jsem, že náš sborový orchestr čítal jedenáct hudebníků. Zpívali jsme, jedli, pili, hodovali a tancovali, a to nejen my, ale i jeptišky! Ano, jedna z nich i tančila a ostatní se aktivně účastnily pití a zpěvu! Jelikož jim koluje v žilách maďarská a slovenská krev, držely s námi v pití krok, hlavně co se panáků týká. Moc sympatické jsou, ty anglické panny.

V neděli po obědě skončilo oficiální soustředění. Na zámku nás zůstalo třicet do dalšího čtvrtka. Taková dovolená se sborovými kamarády je prostě balzám.

Já jsem se tři dny toulala sama. Mám ráda nejen veselí s kamarády, ale taky ticho a samotu. Přes den jsme se všichni rozběhli a večer se hezky sešli. Prostě ideální. Co vám ale budu povídat; mrkněte se na fotky.

Pavel Jurkovič

MARIE DOLEJŠÍ

Pavel Jurkovič se narodil 18. srpna 1933 ve Starém Poddvorově na Hodonínsku. Na začátku školního roku 1950–51 nastoupil na nově vzniklé Pedagogické gymnázium v Praze, kde v roce 1952 úspěšně odmaturoval, a po maturitě pokračoval na Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy. Po vojenské službě získal nové místo v základní škole v Malém Břevnově, kde působil až do roku 1965. Mezitím dostal nabídku ke studiu na Orff-Institut Salzburg, kde načerpal řadu nových podnětů při lekcích s Carlem Orffem a Wilhelmem Kellerem.

V roce 1957 se stal členem Nových pěvců madrigalů a komorní hudby a v roce 1967 členem Pražských madrigalistů, kde působil i jako sólista a instrumentalista. S oběma ansámblly se zúčastnil koncertních turné po Evropě a Americe a natočil desítky

vynikajících zvukových snímků. Po odchodu od Pražských madrigalistů nastoupil Jurkovič jako pedagog na ZŠ Umělecká v Praze 7 – Holešovicích. Zde působil až do konce 90. let a vytvořil modelové třídy s rozšířenou hudební výchovou, které se v české hudební pedagogice staly fenoménem a jejichž absolventi obohacují profesionální i amatérskou hudební scénu dodnes.

Od roku 1967 spolupracoval s hudební redakcí pro děti a mládež Československého rozhlasu, kde spolupracoval s dětským pěveckým sborem pod vedením sbormistra Čestmíra Staška. Pro rozhlasové vysílání vzniklo mnoho pořadů, z nichž některé si získaly širší popularitu (např. série pořadů *Endele Vendele* a *Čarohrátky*). Velkou práci odvedl Jurkovič v hudební pedagogice nejen jako učitel, ale také jako autor mnoha didaktických publikací, zpěvníků a učebních textů. Svoji sborovou skladatelskou tvorbu věnoval zejména dvěma nejoblíbenějším sborům – Pueri gaudentes a jeho sbormistryni Zdeně Součkové a dětskému pěveckému sboru Radost Praha.

V dokumentu Úžasné životy na Pavla Jurkoviče vzpomínala herečka Tatjana Medvecká.

„Jeho průvodním rysem byla neskutečná laskavost, dobrota a smysl pro humor. A kdykoliv si zavřu oči a vyslovím jméno Pavla Jurkoviče, pokaždé se mi v duši rozhostí krásný klid a úsměv. Byl to člověk, který obohatil můj život.

U všech kolegů byl vyzdvihován za svůj jedinečný přístup k dětem, kterým hudbu úspěšně předával v té nejsyrovější podobě.

Děti vždycky bral jako partnery. S takovou vážností. Pamatuji si, jak jsme ve Viole během vystoupení rozdávali kamínky, aby na ně mohly děti hrát. Pavel měl takový rituál, že pro ně před každým představením zašel na Náplavku,“ popisuje Medvecká.

„To vám bylo úžasné. Opravdu to byla muzika! A když děti odcházely z představení, měly neskutečnou radost. A tohle Pavel uměl. Věděl, že ty nejlepší věci fungují úplně obyčejně,“ dodává herečka v dokumentu.

Skladatel Pavel Jurkovič napsal velkou spoustu skladeb pro sbory Radost a Pueri gaudentes, ale i Gaudium mělo možnost si některé jeho skladby zazpívat. Jednak několik úprav vánočních koled, Zbojnické písně, hlavně však skladbu Bogurodica dzievica, která byla Gaudiu věnována, a my ji zpíváme moc rádi.

ZE VZPOMÍNEK PAVLA JURKOVIČE

Ze vzpomínkové knihy Pavla Jurkoviče Otvírání paměti

„Když jsem se v létě 1977 rozloučil s Pražskými madrigalisty, vrátil jsem se do školy, tentokrát do Základní školy v Umělecké ulici na Letné, v sousedství Stromovky, která mi barevnými proměnami pouhým pohledem z okna představovala proměny ročního času: první jarní pupence, světlou zeleň postupně tmavnoucí, pyšné květy kaštanů, potom jejich plody, pozdněletní tmavou zeleň jako předehtu k hýřivé barevnosti podzimu,

až k odhalení ztepllosti mohutných stromů, posypaných někdy tenkou vrstvou sněhu, tolik podobných větvím a ratolestem na čínských obrázcích. Tento pohled byl zpočátku útěchou ve světě, na nějž jsem se těšil, který však, značně zanedbaný, vzdoroval mé touze a snažení přiblížit žáčkům hudbu tak, aby ji nejen pozorně vnímali, ale také provozovali. Nezpěváků bylo hodně: někteří ze zanedbání, jiní z ostychu. Ten druhý důvod jsem zmáhal snadněji, a to vlastním příkladem. Záleželo mi však vždycky i na tom nejposlednějším, a tak jsem se snažil dohonit i to zanedbání...

I při této hudební bídě vznikl záhy ve škole v Umělecké pěvecký soubor z žáků jediné třídy, který reprezentoval školu na veřejnosti, a v obvodních a celopražských soutěžích získávali první ceny zpěváci z této školy. V podzimu mého kantorského života se mi však dostalo jedné velké radosti a odměny, a to založení Základní školy s rozšířenou výukou hudební výchovy, již inicioval Ladislav Daniel, který tento druh školy vyzkoušel v Olomouci. Tuto možnost s porozuměním přivítala ředitelka školy Eva Šimová a patřičná povolení málem na poslední chvíli „vyběhala“ její zástupkyně Hana Nejedlá: v první třídě tři hodiny hudební výchovy, od druhé pak ještě navíc další dvě hodiny souborové hry a zpěvu, zpočátku také s povinností navštěvovat základní uměleckou školu. Všichni žáci hráli na zobcové flétny, a jak se na Jurkoviče sluší a patří, na celou škálu orffovských nástrojů. Každá hudební třída tedy představovala vokálně-instrumentální soubor, jehož nároky i úroveň rostly každým rokem, a to v atmosféře dělnosti a kreativity. Smysluplná rytmická a hlasová cvičení, intonace, instrumentální hra, improvizace a poslech byly hudební stravou téměř každodenní. Ne suchou metodikou, ale praktickým muzicírováním nabývali žáci znalostí a dovedností na zásadě, že napřed je zvuk a pak pojem nebo grafický znak, nikoliv obráceně, jak se leckde často děje.

Dochovaným svědectvím naší společné práce (moji žáci byli mými hudebními partnery) je celá řada videozáznamů vyučovacích hodin, 45 minut bez jediného střihu, tedy „i za cenu ztrát“, jak říkávám, jež slouží dodnes jako didaktická pomůcka na pedagogických fakultách i na konzervatoři. Pěti pořady skončila hudební výchova pro televizi, jak je, myslím šťastně, natočil režisér Ivan Látal. V hodinách hudební výchovy hospitovali studenti Pedagogické fakulty UK, ale navštěvovali nás hojně i zahraniční hosté na doporučení ministerstva školství.

Písňový repertoár představovaly především lidové písně ve stále náročnějších úpravách, písně soudobých skladatelů, ale i historická hudba od gregoriánského chorálu přes období středověku, renesance a baroka. Jeden z videozáznamů dokonce zachycuje v rozsahu jedné vyučovací hodiny jakési dějiny hudby v příkladech, které demonstrují sami žáci už v šestém ročníku základní školy.

Věřu, že nejsem kouzelník ani zázračný pedagog. Jen jsem probudil zájem, zvědavost, zvědavost, víru ve vlastní schopnosti a možnosti a přirozenou a stále rozvíjenou kreativitu a snad jsem své žáky svedl k napodobení vlastním příkladem. To je vše. Děti byly doslova obklopeny orffovskými nástroji; každý měl v lavici svoji zvonkohru, blíže k tabuli xylofony, metalofony, celá řada bicích, lákavé tympány vždy nejdříve okupované, to všechno probouzelo zvědavost také sama na sebe. Už dítě méně zkušené a poučené, stejně jako

dospělý, neodolá, aby si na nástroji, s nímž se setkala poprvé v životě, nevyzkoušelo jeho zvuk nebo se nepokusilo zahrát nápěv některé písně...

Vzpomněl jsem si na to moudré poučení Jana Amose Komenského v *Didaktice analytické*: „Děti (a kdo by ne?) jakmile slyší, že je tu něco nového, co ještě neviděly, neslyšely, neochutnaly, ženou se, dychtíce to viděti, slyšeti, ochutnati; jestliže jim zabrániš, ubiješ je.“ Dodávám ze zkušenosti: Opomeneš-li v pravý čas odměnit pochvalou zjevný pokrok, ztratíš zájem dítěte na dlouhý čas. Ostatně, milý učiteli, mírou tvého úspěchu není ten nejnadanější, ale ten poslední; věř, že je stejně lačný po poznání a dovednosti jako ti ostatní...

Když sleduji další osudy svých někdejších žáků, kteří se mnou kráčeli po prvních hudebních cestičkách, pozoruju s potěšením, jak často překračují hranice své profese (zpěváci, instrumentalisté) jako sbormistři, dirigenti, vedoucí komorních ansámbhlů, hudební dramaturgové a režiséři, upravovatelé, skladatelé, improvizátoři, přibírající další nástroje (barokní housle, gamby, krummhorny, harfu, zobcové flétny všech druhů, trumšajt a další) v touze vyhovět historické stylovosti, ale také ze zvědavosti sama na sebe a na nový zvuk...

Když jsem v roce 1996 už jako důchodce školu opouštěl, založila stejný druh školy bývalá hospitantka a později učitelka na naší škole Lenka Pospíšilová, dnes také úspěšná lektorka na mezinárodních kurzech. A mou roli na této škole po několika letech spolupráce naplno převzala Jana Žižková, dobrá a kreativní muzikantka, nápáditá aranžérka, výtečná zpěvačka a v poslední době i skladatelka, která našla v této práci potěšení, takže i tady jsem s uspokojením zbytečný.“

Jak na mě Pavel Jurkovič křičel

ZDENA SOUČKOVÁ

Pavel Jurkovič je pro mě člověk, který mi hodně dal, udělal pro mě a pro Pueri vždy cokoli, o co jsem si řekla. Dokonce to mám v jedné notách i od něj napsáno s věnováním, že pro Pueri bude vždy připraven psát a hledat materiál ke zpívání.

Vzdělaný člověk, milující život i děti, které učil a uměl je nadchnout.

Co jsem Pavlovi provedla?

Vlastně za to může technika. V době, kdy začínaly digitální hry, jsme společně s panem Jurkovičem odjeli na zájezd do Francie s koncerty i v Německu. Cesta byla hodně dlouhá, a tak se naši chlupci, ti malí i ti starší, vybavili digitálními hrami a hned po usednutí do autobusu se ze všech míst ozývalo dost hlasité pípání tlačítek. Po chvíli vás z toho začne brnět hlava (mluvím za ty, kteří nehráli, a to byl i Pavel). To víte, že jsem se snažila kluky upozorňovat na paměťihodnosti, na zvláštnosti krajiny, kudy jsme

projížděli, hlásit, co nás čeká a nemine, ale kdo jste hrál tyto digi hry, víte stejně jako já, že je to marné. Zvuk tlačítek tenkrát nešel vypnout a těm, kterým vypnout šel, ti to neudělali, protože by se vyčlenili. Čím hlasitější, tím lepší. Od neustálého zvuku tlačítek nás zachránilo sledování videa z kazet VHS, které kluci donesli. Dnes by se vám to asi nelíbilo, ale tenkrát ... jeden monitor na celý bus a aby bylo slyšet i vzadu při stálém vrčení busu, musel být zvuk dost hlasitý.

To už bylo na Pavla moc. A tak při jednom mém pokusu o zasunutí VHS do přehrávače, jsem to schytala za všechny kluky. Že jim vše dovolím, že jsem na ně mírná (to si já dodnes nemyslím a kluci asi také ne), co z nich vyroste a spoustu dalších výtek. Vykřičel to tenkrát na celý bus. Zadní řady vůbec nechápaly, co se děje, ti vpředu ale také ne, protože pro ně to bylo normální sledovat video.

Nevím, kde jsem tenkrát sebrala sílu k odporu, kazetu jsem zapnula, chvíli nečakaly digitální hry, byl relativní klid, ale Pavel to tak necítil. Až do večera se mnou nepromluvil kromě rad, které mi občas udělal, ale to už našťěstí neslyšel celý autobus. Pavel až do večerního posezení po koncertě nepromluvil a byl našťvaný.

Později jsem zjistila, že příčinou jeho hlasitého výbuchu vůči mně i technice byly i bolesti kloubů po dlouhé cestě autobusem. Ale já mám tuto vzpomínku v mysli vždy, když zapínáme při cestování video.

Pavel Jurkovič prostě se mnou jezdí všude a připomíná mi, že technika není vše a že jsou na světě i jiné krásné věci.

Digi hry se změnily, všichni používají chytré mobily, tablety... však to znáte. Jo, pokrok nezastaví ani tak skvělý člověk jako byl Pavel.

Rok české hudby 2024

MARIE DOLEJŠÍ

Bedřich Smetana se narodil v roce 1824 a zemřel 1884. Netuším, kdy to začalo, ale v rocích, které končí číslicí 4, slavíme Rok české hudby. První si pamatuji z roku 1974. Měla jsem před maturitou, a protože byl právě Rok české hudby, bylo pravděpodobné, že by se mohl promítnout do témat písemky z češtiny. Připravila jsem si povídání o Bedřichu Smetanovi, téma opravdu přišlo a já dostala z písemky z češtiny jedničku. Potom jsem na dost let měla hudební pauzu, tak nevím, zda se Roky české hudby konaly i dál. Poslední, který se konal v roce 2014, jsme si připomněli i v Gaudiu nastudováním Smetanových skladeb Česká píseň a Věno. A protože v roce 2024 je Rok české hudby mimořádný tím, že slavíme 200 let od Smetanova narození, jistě nás čeká nějaký koncert k této příležitosti.

Ovšem Bedřich Smetana není v těch čtyřkových rocích sám, tady je několik dalších známých českých skladatelů, kteří mají také svá výročí v letech končících čtyřkou:

Antonín Dvořák (1841–1904)

Josef Suk (1874–1935)

Vilém Blodek (1834–1874)

Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic (1564–1621)

Bohuslav Matěj Černohorský (1684–1742)

Leoš Janáček (1854–1928)

Václav Jan Tomášek (1774–1850)

Antonín Tučapský (1928–2014) a mnozí další.

To byli klasikové, ale i mnozí současníci mají svá výročí v letech končících čtyřkou:

Jiří Šlitr (1924–1969)

Petr Skoumal (1938–2014)

Petr Hapka (1944–2014)

Michael Kocáb (nar. 1954)

Petr Ulrych (nar. 1944) a mnozí další.

AUDITE SILETE
BULLETIN
SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU
GAUDIUM PRAHA

1/2024

Redakce: Marie Dolejší
Autoři příspěvků: Marie Dolejší, Zdena Součková, Zuzana Zajícová
Fotografie: Jiří Dolejší, Marie Dolejší, Otakar Vagner
Grafická úprava: Olga Pašková

Toto číslo vychází: 20. 3. 2024